

Habakuk

19

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

Habakuk je ta hip prebledel, nato pa zardel kakor kuhan rak. Jezno se je zadržal na starca:

»Kaj veste o mojem očetu?«

»Ničesar, ničesar ne,« se je Luka prestrašil, »nič pravega ne vem — le to, kar mi je Cenca pravila.«

»Kaj je pravila?«

»Nič — nič — edino to — da je tvoj oče nekoga ubil in da je zaprt.«

»Torej le ni držala besede, kakor mi je obljubila!« je zarohnel Habakuk. »Povejte ji, da je grdo naredila — fejl!«

Luka je zmajal z glavo in je polagoma stiščal iz sebe:

»Ni vse tako. — Tisto o tvojem očetu mi je Cenca že davno prej povedala — že pred skoraj tridesetimi leti, takrat, ko si k nam prišel. Čudil sem se ji namreč, kako to, da ti je tako dobra.«

Habakuk je starega prebadal z očmi in se še ni pomiril:

»Pozneje pa vam je vse povedala, kajne? Vse: kdo je bil moj oče in kako se je zgodilo?«

»Ni res!« je zatrjeval Luka. »Ničesar mi ni povedala; pozneje je celo vse preklicala. Ko sem jo nekoč spet izpraševal, se je zagnala vame in mi rekla, da sem neumen bik in da sem vse narobe čul. Rekla je, da ne gre za tvojega očeta, ampak za sinu očeta tvojega očeta ali za brata tvojega očeta — Bog si ga vej, jaz ne vem. Saj si še misliti ne moreš, kako zvita je Cenca in kako tolsto čuje, kadar se ji zdi.«

Tedaj se je Habakuk pomiril.

Čez nekaj časa je vprašal:

»Ali mi imate še kaj drugega od doma povedati?«

»Prav za prav nič več. Le to še bi Cenca rada vedela, kake misli kaj imaš za prihodnost.«

»Za prihodnost? Kake misli? Nobenih. Ali povejte materi, naj Maričke nikar ne drži, da bi name čakala! Ne bom se ženil, z Maričko pa prav gotovo ne. Sicer pa sem učitelj pri Svetem Juriju in bom tu ostal, razen če mi pride na misel, da bi postal duhovnik.«

»Bog ti požegna!« je dejal Luka slovesno. »Le nikar se ženskam ne daj v kremplje, potem bo vse dobro in boš zares gospod doma in pri delu!«

Preden se je Luka podal spat, je potegnil še krepk požirek svojega »zdravila«, potem pa je postal mehke in nežne kakor raztopljeno maslo. Ginjen je rekel:

»Habakuk, pobič moj, nič mi ne zameri in nikar me ne zábi!«

»Zábiti? Kaj mislite?« je odgovoril učitelj. »Saj na vsem svetu nimam človeka, ki bi mi bil tako blizu kakor vi.«

»Jaz pa na vsem svetu nimam človeka, ki bi ga imel rajši od tebe. Prej sem imel Maričko rajši, zdaj pa si mi ti mnogo ljubši od dekliča. Če ti morem kdaj kaj dobrega storiti, kaj ustreči, če kdaj kaj potrebuješ, pridi vedno k meni! Midva morava skup stati — na skupni fronti posebno proti ženskemu stanu.«

Ko je izcedil te besede, je šel spat. Drugo jutro se je navsezgodaj vrnil in odkoleslal proti Trziču.

XII.

Tri tedne pozneje se je Habakuk spet enkrat peljal v Ljubljano, da bi se udeležil učiteljskega zborovanja in si nakupil to in ono. Zborovanje je bilo prav živo in Habakuk se je večkrat oglasil in povedal kako pametno, ki so jo tovariši odobrili.

Habakuku je dobro delo, ko se je srečal s tolikimi tovariši in sošolci; posebno vesel je bil svidenja z učiteljem Kraljem iz Kort. Drug drugega sta s takim veseljem pozdravila, kakor da se že celo večnost nista videla.

Najbolj živahno pa je bilo zvečer na družabnem sestanku v restavraciji. Učitelji so vzbujali spomine

na svoja študijska leta, spominjali so se raznih smešnih doživljajev, posnemali svoje profesorje, se mnogo smejali in veselo peli. Čeprav se je Habakuk spočetka branil, je moral sesti s pevcem k eni mizi. Polagoma se je tudi on ves raztajal in bil židane volje, kakor že davno ne več. Ko je pozna ura ločila tovariše, mu je bilo žal, da je večer tako hitro minul.

Drugi dan je dopoldne spremljal prijatelja Kralja na postajo. Šla sta po Kolodvorski ulici in sta bila tako zatopljena v razgovor, da se za okolico nista zmenila in da sta se večkrat skoraj v koga zaletela. Habakuk se je pravkar na glas zasmel, ker je prijatelj neko smešno znil, pa se je v hipu zdrznil. Nasproti sta jima prihajali dve ženski, prva stara, sključena in bolehná, druga mlada, ki je starko podpirala. Bili sta v črnem, obleka pa je bila uboga.

Sveta Marija, saj to sta Milka in mati!

Habakuk je maknil klobuk z glave in je brez besede pozdravil.

Milka je prebledela, potem je zagorela, bolešno je pokimala in — šli so drug mimo drugega.

Ko je bil kakih deset korakov dalje, se je Habakuk obrnil in ozrl za dekletom. Tudi ta se je v tem hipu ozrla.

Ali se naj vrne? Ali naj ji vošči besedo?

Za božjo voljo, nikar! Beseda bi dala besedo — kaj vse bi se moglo zgoditi tu sredi ceste! Po vsem tem, kar se je zgodilo, ne sme z Milko več govoriti. Nič drugega bi ne bilo, kakor njegova sramota bi se razglasila.

»Kaj ti je kar naenkrat?« je vprašal Kralj tovariša. »Ves razburjen si.«

»Nič — nič. — Znanec sem videl, ki ... ki si nismo več,« je zajecjal Habakuk.

Na postaji je bilo polno učiteljev. Tedaj se je Habakuk poslovil od prijatelja in se je vrnil v mesto.

— — — Kaj je za božjo voljo z Milko in njeno materjo? Kako prideta v Ljubljano? Ali sta tu? Kakor je videti, jima ni dobro. Morda sta celo v bedi in revščini ...

Kaj naj stori?

Nič. Saj ne more nič, če do njih ne more.

Ne, k njima ne more. Saj bi moral vse povedati, kaj je bilo, kar ju je ločilo. Če bi jima to povedal, bi izgubila Milka še zadnjo trohico spoštovanja, ki ga morda še ima do njega.

Pa vendar — če sta v potrebi, mora kaj storiti zanj.

Preudarjal je sem in tja, nazadnje pa se je odločil in šel na policijo ter vprašal, če ne stanuje neka gospa Trebnik s hčerko v Ljubljani. Povedali so mu, da res prebiva neka Terezija Trebnik, vdova po gozdarju, s svojo samsko hčerjo Milko na Šentpetrski cesti št. ... v podstrešju; priselila se je semkaj iz Maribora. V kakih razmerah ti dve živita, to bi mogel vedeti socialnopolitični urad mestne občine, ki za reveže skrbi. Na mestnem socialnem uradu je Habakuk izvedel, da živita Trebnici od čisto majhne pokojnine, ki bi že za zdravega človeka bila dvakrat prepičla, kaj šele za to ženo, ki je večidel bolna in ji je treba zdravila; mestna občina jima sicer daje nekaj podpore, ali te je s pokojnino vred komaj toliko, da jima vsaj stradati ni treba.

Ko je take reči čul, se je v Habakukovem usmiljenem srcu zganilo in vzbudila se je stara ljubezen, ki je itak nikoli ni mogel zadušiti, in je zagorela še bolj ko kdaj poprej.

Revicama mora pomagati!

Ali kako?

Dolgo je razmišljal; tedajci se mu je posvetilo in že je našel sklep. Šel je k frančiškankom, k nekdanjemu svojemu spovedniku patru Dominiku. Ta se je starega znanca, ki ga je že kot resnega, krščanskega študenta čislal, zelo razveselil in ga je jel spraševati, kako se mu kaj godi. Habakuk ni na to nič odgovoril, ampak je kar začel:

»Ljubi pater Dominik, z veliko prošnjo prihajam danes k vam. Je pa bolj sitna zadeva.«

(Dalje sledi)

Zvonik miru

Na vrhu najvišje evropske gore, na Mount Blancu, nameravajo postaviti »zvonik miru«. Iz tega zvonika naj bi vsak večer donelo uglaseno zvonjenje proti nebu. Zvonik naj bi se postavil blizu orjaškega Kristusovega kipa, ki se ga postavili pred dvema letoma v vasi Les Ouches med Chamonixom in Sv. Gervaisom. V podstavku tega Kristusovega kipa, ki je upodobljen kot knez miru, je vzdana kapelica, kamor vsako leto prihaja molit za mir stotine ljudi. Župnik, ki je pokrenil misel Kristusovega kipa, je dal pobudo tudi za zvonik ter upa, da ga bodo do letošnje jeseni že lahko dogradili. Župnik poziva francosko mladino, naj v namene tega mirovnega zvonika po vsej Franciji zbira star bakren denar, ki ni več v veljavi.

»Prvi« in »zadnji«

Po izgubljeni bitki ob Berezini je Napoleon na begu pred Rusi in njihovo zimo dne 3. decembra 1812 prenočil v Molodecznovem, v gradu grofa Opinskega. Ker pa v gradu že več let ni nihče stanoval, je bilo to prenočišče cesarju in spremstvu kaj neprijetno. Napoleon je tistih nekaj ur, preden je odrinil dalje, prebil zavzeto v kožuh na zofi, ki so je bili primaknili h kamnu. Ta soba je postala zgodovinsko važna; po Napoleonovem odhodu so našli na steni nad kaminom s svinčnikom napisan podpis: »Napoleon Prvi«. Čez nekaj dni pa je v istem gradu in v isti sobi prenočil ruski general Kutuzov, po čigar odhodu so našli poleg Napoleonovih besed še pripis: »Zadnji!«

Gitara iz 16.000 vžigalic

Gitara iz vžigalic ni napravil samo neki brezposelnik v Mariboru, ampak imajo to čudo tudi v Nemčiji. Rajmund Springer je šest mesecev delal na gitari, katero je sestavil iz 16.000 vžigalic. Tudi on je svoje delo razstavil in žanje splošno občudovanje.